

İşini Bilen Memur

– AhmetCanbaba · 12 Aralık 2009

Can Bey işini bilmeyen bir memur emeklisiydi. Nedense hep çevresinde işini bilmeyen memur emeklileri vardı.

Bu işini bilmeyen memur emeklileri bir kafede otururlar, akşama kadar oyun oynayıp zaman öldürürlerdi.

Kimi işini bilmeyen memur emeklileri de dernek ve vakıflarda fahri çalışanlar, işini bilenlere hizmet ederlerdi. Bu dernek ve vakıfların başındakiler derneğin kuruluşundan sonra ölene kadar başkan olarak kalırlardı.

Günün birinde devletin başı; 'benim memurum işini bilir' diye bir laf etmiş, artık sen seyredeceksin memleketteki cümbüşü. Her köşe başındaki memurlardan işini bilenler hiç çalışmamaya başlamışlar. Bir bankamatik memurları türemiş ki sormayın. Çokları kahve köşelerinde 'al papazı ver kızı' boyuna oyun oynuyorlar. Aybaşlarında hesaplarına yatırılan maaşlarını bankamatik kartlarıyla çekip işlerine bakıyorlarmış.

Memurlar çalışmıyorlarmış ama iş yerlerinde de işler öyle bir birikmeye başlamış ki; işini bilen, çalışmayan memurlar, mesaiye kalıp daha çok maaş alır olmuşlar. İş biriktikçe işini bilen memurlar daha çok çalışmamaya ama daha çok para kazanmaya başlamışlar.

Gerçi Can Bey, emekli olduktan sonra söylenmiş o laf ama işyerlerinde de; işini bilen memurlarla, işini bilmeyen memurlar kamplara ayrılmışlar. Çoğu kez işini bilen memurlar mesai saatlerinde hem vakit geçirebilecekleri, hem de iş bitirebilecekleri kahveleri mesken tutmaya başlamışlardı. Bu kahvelerde akşama kadar 'okey' ve 'iskambil' oynuyorlar, iş takipçileri geldiklerinde de üç aşağı beş yukarı anlaşip iş bitiriyorlardı. Nede olsa devir iş bitirme devriydi. Memur olmayan kesimden yani esnaf kesiminden kişilerde bu kalabalığı görüp işsiz zannedip acırlardı.

Artık memur tayinlerinde herkes tanıdıklarını devreye sokup nerelerde daha iyi rüşvet çarkı dönüyorsa oraya tayinlerini yaptırıyorlardı. Bu rüşvet pazarlıklarını kaç kez Can beyde televizyon kanallarındaki gizli çekimlerde izlemişti ama ne yapabiliirdi:

'Televizyonda gösterildi de ne oldu' dedi, kendi kendine.

İşini bilen memurlar yayından sonra amirleri tarafından azarlanmışlar:

"Beceriksiz herifler! Böyle açıktan açığa iş bilinmez, işini bileceen, bildiğini bildirmiyeceeen. Arkadaşlar ne demiş atalarımız, 'iş bilenin, kılıç kuşananın' ne gadar dooru bi söz"

Amirleri böyle derde, o işini bilmeyen bir amir midir? Toplanan 'cukkalar' amirleri de dahil olmak üzere hep beraber pay edilir. Zaten bir yerde baktın ki herkes işini biliyor, sen de bileceen. Fakat şu bizim Can hayatta işini bilemedi.

İşini bilemeden de emekli oldu. Şimdi iş bilenleri gördükçe:

" -Ahh! şu söz bizim zamanımızda söylenmiş olsaydı; bak ben neler yapardım bir görsünlerdi". Can hayatı boyunca sıkıntı içinde yaşadı. İşini bilen memurlara 'Allah yürü ya kulum' diyordu da, kulları yanlış anlayıp sanki; 'yürüt ya kulum' demiş gibi yürütüyorlardı. Can içinden:

" -Sanki biz o Allah'ın kulu değil miyiz" diye geçirir, sonrada 'tövbe, tövbe' der, 'belki tanrı bizi sınıyor, belki de öbür dünyada işini bilen memur biz olcaaz.'

Can kafasından bin bir türlü hesaplarla, doluya koyup almayan, boşa koyup dolmayan dertleri düşünüp, dalgın ve boş bakan gözlerle yürürken; asfaltın kenarlarındaki tretuvarın diplerinde birikmiş çöpleri, kaldırım üzerlerindeki atıkları, tenekeden yapılmış faraşa süpüren bir çöpçü dikkatini çeker.

Kapalı otobüs durağındaki banka oturup, bir hayli çöpçüye bakar. 'İşini çok ciddi yapan, dalga geçmeyen birisi' olarak görür çöpçüyü. Her taraf pırl pırlıdır. 'Nasıl olsa birisi görmez, şu gölgede biraz oturayım, dinleneyim' demeden arı gibi çalışmaktadır adam. 'Allah, Allah bir yanlılık olmalı bu işte' der Can.

Can adamı 'işini bilmeyen' bir işli gibi düşünür:

" -Devletin başının söylediği laflardan bu adamın haberi yok galiba" der. Can oturduğu yerden kalkıp üşenmeden yolun karşı tarafına geçer. Çöpçünün yanına kadar gidip:

" -Selamünaleyküm, kolay gelsin hemşerim" der. Çöpçüde Tanrı selamıdır diyerek:

" -Aleykümselâm" der. Can:

" -Hemşerim çok çalışıyorsun, hoşuma gitti çalışman, bende emekliyim. Bazen dikkat ederim şu belediye çalışanlarına, ufak bir işin başına sekiz on kişi toplanırlar, biri amele çavuşudur çalışmaz, biri çavuş yardımcısıdır çalışmaz, biri alır eline bir kürek; 'atayım mı, atmayayım mı' der gibi o kürek boş gelip gider. Biraz ciddi çalışan varsa oda muhakkak işe yeni girmiştir veya geçici işçidir ki daimi kadroya alınana kadar göz boyasın. Yani bir kişinin bir günde yapacağı işi, on kişi bir günde yapar, onu da ağzına yüzüne bulaştırırlar ama seni hiçte öyle görmedim" der çöpçüye. Çöpçü süpürgeye yaslanır, bir iki saniye soluklanıp:

" -Abi beni bi belediyeye alsalar var ya sen o zaman gör beni, amirim söz verdi beni belediyeye alacak"

Can çöpçüye:

" -Aha çalışıyon ya, yaptığın iş belediye işi değil mi?" çöpçü de:

" -Belediye işi emme! Benim patronum Yaşar Göbekatar" der. İşsiz işli olan, çöpçüye Can merakla:

" -Hele bi anlat bakayım yaptığın iş belediye işi ama işverenin belediye değil. Bu nasıl oluyor?"

İşsiz işli de başlar anlatmaya:

" -İşini bilen; işli işsiz, Yaşar Göbekatar'ı heç tanımazdım. Ben işi gücü olmayan serseri birisiydim. Para kazanmak, bir iş yapmak istiyorum ama ne iş yapsam yaptırmıyorlardı bana. Simit satmak istedim, bütün köşe başlarını tutmuşlar nereye durduysam biri gelip; 'Hoop hemşerim hadi yaylan bakalım, bizim satışlarımıza mani oluyon' dediler. Simitçiliği bıraktım. Mısır sattım, kestane sattım, ama bunlar geçici mevsimlik işlerdi. Mısır, kestane bitti mi başka işlere yöneleceen muhakkak. Günlük harcamam kadar kazanamadığım zaman borçlanmak zorunda kalıyordum. Günlerden bir gün havada öyle bi soğuk ki, her taraf tabiri caizse buz kesiyö. Bir kahveye gittim, okey oynayan bi masanın yanına çektim sandalyeyi. Oturuyordum. Garson hemen elime bi çay tutuşturmaz mı, almam diyemedim. Mecburen alacaan, alacaan emme çay içsem öğlen aç galacaam. Ekmek parasını çaya verdin mi, zor garın doyurmak. Ben böyle düşünüp, çayımı hüpürdeterek içiyormuşum da haberim yok. Masada oyun oynuyanlar ben her hüpürdettikçe 'yarasın' derlermişte ben duymazmışım. Düşünürken de nasılda gendimden geçmişim demek ki. Adının sonradan Yaşar Göbekatar olduğunu öğrendiğim kişi taş oyununda kazanır. Şakur şukur bir gürültüdür gider:

" -Hadi bakıym ödeyin hesapları" der karşısındakilere. Bende bu arada çayımı bitirdim, ellerim titreyerek çay parasını verecektim ki, Yaşar Göbekatar:

" -Yoo! Olmaz, valla olmaz hemşerim. Bana uğur getirdin sen. Senin hesabını öderler şimdi yenilenler" demez mi? Bende hiç farkında olmadan höpürdeterek içtiğim çayın parasını cebime koyarken, Yaşar Göbekatar:

" Yav hemşerim ne güzel içiyodun öyle çayı. Ne iş yapan sen" dedi. Bende:

"- Heeç " dedim. Oda:

" -Ne demek heeç, yani bi işin yok mu?" Bende:

" -Yok " dedim,ne iş olursa yaparım."

" -Senin adın ne"

" -Satılmış".

" -İyi, benim adımda Yaşar Göbekatar"

"- Abi senin anıyacaan adam biraz düşündü, düşündü demek ki burada çalıştırdığı bir işçi varmış onu çıkarmış, Yaşar Göbekatar:

" -Bak Satılmış şimdi parasını azımsamıyacaan, sana bi mıntıka temizliği işi vereceem, her gün gösterdiğim yeri tertemiz, pırl pırl edeceen. Süpürüp temizliyeceen. Çevrede çer, çöp bişey kalmayacak. Kontrole geldiklerinde, tertemiz görecekler. Sana da gündelik bir milyon verecem. Yemen, içmen bana ait. Tabi bu başlangıç. Hayırlısıyla bi çalışmaya başla, daha sonra ben seni gadrolu işçi olarak belediyeye aldıracaam. Sonra zamanı gelince sende benim gibi olursun. O zaman daha da çok artar maaşın" dedi. Bende, sonradan gadrolu olacaam diye kabul ettim. İdare ediyok işte. Asgari ücret kadar olmasa da ne yapacan" Can:

" -Peki, o Yaşar Göbekatar kim?"

"-Heeç! Oda belediyenin gadrolu bir çöpçüsü. Duyduğuma göre oda kendi müdüründen daha çok maaş alıyormuş. Belki yirmi, yirmi beş yıllık belediyedeymiş. O yüz milyon alıyosa aylık, bana veriyö otuz milyon. Üstelikte çalışmıyo, akşama karda gahvede oyun oynuyo. Gadrolu olunca bende biliyom ne yapacaamı" dedikten sonra Can beye:

" -Gusura bahma beyim daha çok süpürecek yerler var" deyip başlar çalışmaya ama bir taraftan da sesli düşünmeyi sürdürür:

" -Ah bi belediyeye girsem, ah bi yüz milyon gaymada ben alsam, ah, bi okey, ah bi pişti, ah bi gadrolu, ah bi, ah bi" diye diye kendini işe vermiş çalışırken ve etrafı temizleye temizleye oradan uzaklaşırken Can bu işe şaşırıp kalmıştır.

Bir yanda işini bilen işsiz, işli Yaşar Göbekatar, diğer yanda işsiz işli Satılmış'ı düşünerek, yeni bir şey öğrenmenin verdiği hayretlikle kendi yapacağı işi unutmuştur. Hem gider hem düşünür; 'Acaba ben bugün neyin kuyruğuna girecektim. Elektrik parasının mıııı, Doğalgazın mıııı, suyun muuu, Telefonun muuu?!

Ahmet Canbaba